

Jaká jsem

Hana Zagorová

Mám ráda, když se kluci o mou přízeň ucházejí s vervou.
Mám ráda, když se řeka náhle změní ve vodopád.
Jsem dívka prostořeká, která není pro ty, co se nervou.
Já, když si řeknu: "Krucí, to mám žízeň," odmítám spát.

Já už dávno strachem neklepu se z myší.
Dívku plachou vám nehodlám hrát.
Já své cesty prachem neotírám plyší.
Krásnou řachou je každý můj pád.

Mám ráda, když se někdo zlostí nezná,
když to za to stojí.
Mám ráda ústa horkem rozpukaná, nesnáším hráz.

Jsem prostě holka děsně nespoutaná,
která šprýmy strojí.
Koupám se třeba klidně v půli března,
i když je mráz.

Rázem poznám finty, kterým holky věří.
Spící maskou bych nemohla být.
Já mám ráda sprinty, když je někdo měří.
Čím? Snad láskou a odvahou snít.

Snít, to jsou ptáci vesmírní,
to je zázrak nesmírný,
to je kraj, kde doutná sníh.

Mám ráda kytky, které nejsou k mání,
barvy, které neznám.
Mám ráda hvězdy, kterým schází jména,
chci jim je dát.
Mám ráda čísla, která nezná ani telefonní seznam.

Jsem prostě holka stále rozpálená touhou se prát.

Já už dávno strachem neklepu se z myší.
Nejsem smutná, že neumím lhát.
Já své cesty prachem neotírám plyší.
Vím, jak chutná dávat i brát.
Vím.